

(0138)



LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

L'amnistia

La Premsa esquerrista de les terres de l'Estat espanyol alça la veu, cada vegada més apremiant, en demanda d'una amnistia per delictes d'opinió i sobre tot per delictes d'imprensa. Volem ajuntar avui la veu nostra al noble clam, tal com pertoca a la tradició i a l'idealitat d'aquesta fulla de lluita. Si en un país normalment constituït, amb llibertat i amb justícia, la repetició dels indults i de les amnisties

podria ésser contrària als principis democràtics, en un país com Espanya, l'indult i l'amnistia representen sovint la manera de desfer l'arbitrarietat i la desigualtat en matèria de sancions penals.

En un Estat on els responsables dels desastres militars, de l'enviliment polític i de la ruïna econòmica no han rebut cap càstig i continuen en els seus llocs de govern i d'influència política i tècnica, és irrisori o és revoltant que l'expressió radical de les idees pugui portar un home a les angúnies d'un procés i al sofriment de les presons. Tal com a Espanya es manifesta la sanció d'aquests suposats delictes,

la llibertat o la reclosió, la condemna o l'absolució, són com la sort d'una loteria. Sovint paguen la pena aquells que més petits motius han donat per a l'aplicació dels Còdics penals.

Ja que tants de delinqüents i tants de criminals circulen lliurement, i molts d'ells amb honors i tot, que almenys s'obrin les portes de les fosques presons als homes d'idees i als escriptors que han de viure sota l'amenaça de les denúncies i els processos, exposant-se a que els caigui damunt qualsevol article de qualsevol Còdic en un país de vergonyoses impunitats.

Els bons amics d'En Martínez Anido



—No t'espantis, Severiano, que ja t'hi acompanyarem nosaltres a Alhucemes!



Alemanya, en revolució

Hi ha hagut un moment de pànic al món capitalista, creient en una immediata revolució social a Alemanya. El ministeri Cuno ha caigut. La vaga general no ha esclatat, però les vagues parcials han motivat topades tràgiques entre obrers i policia. El perill, el perill immediat, s'allunyà, però Alemanya, a la tardor, estarà en plena revolució.

No fem la profecia amb banalitat periodística. Amics arribats d'Alemanya, i enterats de la seva política, ens diuen

que els comunistes consideren prematada tota acció que'ls hi pugui donar sobtadament el poder. Els comunistes constitueixen un partit ponderat i reflexiu que procedeix amb l'experiència que dona la lliçó russa. Voldria pendre el poder amb els socialistes demòcrates, abans d'exercir-lo exclusivament. Això explicarà que l'ordre hagi tornat a Alemanya després d'unes fortes palpitations revolucionàries.

Però el moment econòmic tal volta sigui superior a la voluntat dels comunistes. Els avalots dramàtics d'aquests dies han estat produïts per la caiguda del marc que ha ocasionat la puja esbojorada dels preus. El 8 d'agost una lliura de pa valia 90,000 marcs, el 9 de agost pujava a 160,000 marcs. La lliura de vianda que valia 250,000 marcs, se'n anava a 460,000. Tots els altres queviures pujaren en aquesta proporció. La vida esdevenia impossible, la fam inescapable, i el pànic llença a colles de obrers al carrer. No ha esclatat la revolució, però els preus inaccessibles continuen, i la misèria, creixent, portarà les masses, fins ara recloses en les fileres disciplinades dels sindicats i de la Social Democràcia, a les del comunisme. Un dels amics arribats de Berlín, ens diu que la *Rote Fahne—La Bandera Vermella*,—orgue dels comunistes, que tenia un reduït tiratge de 20,000 exemplars, ha aconseguit els 200,000.

Hi ha, davant d'aquesta acció revolucionària d'esquerra, l'acció revolucionària de dreta, els nacionalistes monàrquics. Són forts i poden produir un cop decisiu, però les revolucions de dreta s'apoiem en els pagesos i en la petita burgesia, i a Alemanya el proletariat industrial prepondera sobre el camp, i la petita burgesia, que és la que decidirà, comença a decantar-se pels socialistes. La fam no podrien resoldre-la, i complicarien encara més la situació interior, perquè són partidaris de la resistència agressiva contra França. El pervindre, malgrat la seva força, no és del nacionalisme. Baviera, monàrquica, té, davant seu, la Saxònia comunista i la Prússia republicana i socialista.

La situació d'Alemanya és d'una gravetat enorme, i els efectes de la seva revolució repercutiran en el món, perquè Alemanya encara té una gran influència sobre els esperits, i el seu cop de palanca a la dreta o a l'esquerra tindrà un ressò formidable. I sempre aquesta alternativa incongruent: o comunisme o feixisme. O blancs o roigs. Per això, l'acció alemanya extremirà el món.

PARADOX

La República del Rif

Espanya ja no va a Alhucemes. El Govern de Madrid ha desaprovat el projecte conquistador elaborat pel General Martínez Anido, tan conegut a l'Àfrica com a Barcelona. Cal dir, però, que no s'ha desistit de l'anada a Alhucemes perquè el Govern no ho vol, sinó perquè creu que no es pot realitzar. Les terribles lliçons de sang rebudes als barrancs del Rif han demostrat que els plans estratègics conjuminats des de les cadires dels despaxos, són una mica més difícils d'executar damunt el terreny i davant de l'enemic.

Ja poden burlar-se ara els diaris madrilenys de la República del Rif. Els darrers incidents de l'aventura del Marroc provenen de aquesta República és una realitat pràctica, perquè és una força. Tant ho és, que Espanya, amb tota la seva grandària i amb tots els seus recursos, ha de reconèixer que no pot do-

minar unes càbiles que ocupen un territori equivalent al d'una petita comarca. Si Abd-el-Krim, per compte d'ésser president de la República del Rif, tan petita i tan pobre, fos president, per exemple, d'una República del Marroc, caldria témer a hores d'ara no solament una investida a les places espanyoles del Nord d'Àfrica, sinó fins l'invasió de la península, com en temps de Tàric i de Mussa.

Altres vegades hem exposat l'idea de solucionar alhora el problema del Marroc i els problemes d'Espanya, mitjançant l'incorporació d'Abd-el-Krim a la política espanyola. És evident que el cabdill rifeny té moltes més aptituds militars, polítiques i administratives que els directors de l'Estat espanyol. Els Beni-Urriaguelts estan per damunt dels Beni-Madrid. Coix per coix, ho fa molt més bé Abd-el-Krim que el Comte de Romanones.

Nosaltres tot guaitant de lluny la política d'Espanya, ens alegrem de la renúncia a l'ocupació d'Alhucemes, una renúncia que ve a ésser com la de la mà de donya Leonor. Ens en alegrem perquè així s'estalvia molta de sang i molt d'or. La sang humana i l'or de la riquesa popular no haurien de llençar-se mai en les aventures guerrereres, i amb més motiu encara s'haurien de llençar en una aventura espanyola la sang i l'or dels catalans, que no tenen res que veure amb la sobirania ni amb el protectorat de l'Estat espanyol en terres africanes.

La República del Rif existeix. La República del Rif és una força. Abd-el-Krim ha cridat: «No passarem». I el Govern de Madrid, prudent, es resigna a no passar. Potser un altre dia tornarà a intentar-ho. Però ara per ara, el projecte conquesta queda enveinat.

FULMEN

Boigs fan bitlles

An En Ximplici li varen caure tres o quatre cargols del seny i ara l'imaginació li va un bon tros desballestada.

L'altre dia vareig trobar-lo amb un gros plec de paper tot carregat de lacres i segells.

—On vas?—vareig preguntar-li.

—A tirar això al correu.

I va ensenyar-me la direcció. El plec anava adreçat als 21. Vareig mirar-lo amb estranyesa i comprenent que jo tenia desig d'una explicació va dir-me:

—Els 21 m'han nomenat ponent de la seva tasca i he redactat les conclusions. Posades en net per un noi que fa la lletra molt clara, les envio als 21, perquè les signin i les entreguin al govern. Si'm promets no dir-ne res a ningú et donaré el borrador.

I treient-se un paquet de quartilles va entregar-me-les i jo, ficant-me-les a la butxaca, vareig regraciar-li aquesta prova de confiança.

Al arribar a casa vareig llegir amb curiositat aquella ximplera d'En Ximplici. Després d'un prefaci descrivint l'actual decadència de la nació espanyola, venia una colla de *Resultandos* que n'hi havia per sucari-hi pa. Els *considerandos* també eren sucosos i alguns d'ells no semblaven pas l'obra d'un desequilibrat. A continuació venien les conclusions i en elles s'hi proposava lo següent:

Primer: Fer una llista de tots els espanyols que han ocupat un càrrec qual-sevol de l'Estat, amb sou, sobresou, gratificació o ganga, significant un ingrés en conjunt superior a sis mil pessetes anyals, des del 1876 fins avui dia.

Segon: Condemnar a mort a les dues quartes parts dels individus que figurin en les susdites relacions.

Tercer: Condemnar a cadena perpètua a una quarta part dels allistats.

Quart: Desterrar-ne una altra quarta part.

Quint: Absoldre als restants.

Sisè: Concedir un indult tan ample com sigui necessari a tots els compresos en les al·ludides llistes, que demostrin haver-se mort.

Setè: Per evitar privilegis, preferèn-

Ordres governatives



—Si jo ni toco el pito, ni toco ná.

cies, coaccions i altres menes de trames, hom procedirà a un sorteig entre els condemnats per a designar els que hagin d'ésser fusellats, els que deguin anar a presiri i els que tinguin de sofrir desterro.

Aquestes són les conclusions que'l pobre Ximplici proposa a la *Comissió dels 21*.

JEPH DE JESPUS

ROMANÇO NOU

Qui en vol un altre?

Mare de Déu de la Gleva,

Sant Pancraci gloriós:

ara sí que s'embolica

la gran troca del Marroc!

N'ha fugit l'Alt Comissari,

com els seus antecessors;

l'il·lustre don *Saveriano*

és prepara a tocà el dos.

Aviat no tindran a Espanya

general d'algun valor

reconegut, que no hagi

passat un temps al Marroc.

Fa dos anys complerts que dura

la fastigosa funció,

del protectorat pacífic,

i encara ningú sap on som,

ni si havem d'anà a Alhucemes

o bé no moure'ns dels llocs

conquerits, els quals ens costen

cada dia tres milions

de *peles*, com si diguessim,

la ruïna de la Nació.

Diu En Martínez Anido

que es compromet ell tot sol

a fer un atac a fondo,

i reduir aviat a pols

la diminuta república

que, amunt de quatre rocs,

Abd-el-Krim fundava un dia

per astorà als espanyols.

L'Alba contesta que *noms*,

res de soldats ni d'avions,

la penetració pacífica

és la millor solució;

no podem anà a Alhucemes

enviant-hi algun convoi

sempre que ens dongui la gana:

doncs amb això, ja n'hi ha prou.

Res hi fa que Abd-el-Krim cobri

uns vint mil dures rodons

cada mes, per tal que puguin

menjar els bons espanyols

que s'estan fument de fàstic

isolats en el *Peñón*.

En Silvela, escolta i calla;

no obra el bec, i si algun cop

el President li pregunta

alguna cosa, respòn:

—Ja ho trobarà a la *Memoria*

que he tingut l'immens honor

de presentà al Ministeri

on tinc solucions per tot.—

Els ministres es reuneixen:

fan sessions i més sessions

totes elles dedicades

a la qüestió del Marroc,

sense que una sola volta

puguin arribà a un acord.

Ja us dic que la troca estava

enredada de debó,

però el que és ara, tremolo,

per un embolic més gros

que veig venir, ai la mare,

no ens mancava més que això!

L'avi Weyler que acostuma

a tenir un gènit rabiós

i que sap fer molts punts d'home,

veient les dubitacions

dels concentrats que ens governen,

ha dit: —Vaja, ja n'hi ha prou,

a desenredar la troca

sols puc arriscar-m'hi jo;

si és que el govern accepta

jo me'n vaig cap al Marroc.

Sols demano que em nomeni

una bona Comissió

de generals, i que em dongui

àmplies facultats per tot;

allí farem els estudis

que exigeixen les qüestions

plantejades, i en vint dies

donaré la solució

d'aquest terrible problema

que ens està tornant lirons.

Ai, no sé perquè tremolo;

ai, no sé de què tinc por

veient que don *Valeriano*

es presenta tan resolt.

Ell sap que d'anà a Alhucemes

gastem quaranta milions

i perdem un miler d'homes;

sap que, reculant un poc,

ens claven la gran pallissa

i ens prenen Melilla i tot.

Mare de Déu de la Gleva,

Sant Pancraci gloriós,

feu que el general ens digui:

—No hi ha res a fer minyons!

FLOK

Perfils socials

Alaba't tant que vulguis de que et fas amb gent de superior categoria a la teva; potser al teu davant faran el «paperot», però en girant l'esquena, es riuran fins del teu caminar.

La societat és una farsa: Si tens pares o fills o germans o parents i ets major d'edat, recorda't de no haver-los de menester; si és així, ja et pots posar de dol per defunció de tots.

Si ets ric, no seràs ruc; si no ets ric, seràs ruc.

No t'han de fer por les vagues si ets pobre: Després de l'infern d'aqueix món,

passaràs a l'infern de l'altre. Això sense parar.

El company més gran que pots tenir, no és una persona: és un duro.

El manllevar la quantitat més petita et farà perdre l'amistat més gran.

Enfume-te'n de la presó si ets ric; la presó és la casa dels pobres.

Si t'agrada de viure sol i de que ningú et molesti, regala-lo que tinguis i ho aconseguiràs.

MIQUEL RIBALTA



POBLA DE MONTORNÉS

En aquest poble s'hi deixa sentir la manca d'aigua, tant, que els mateixos habitants han treballat per a aconseguir un capdal d'aigües potables més abundant. Es d'alabar que'l veïnat, fent una subscripció, hagi lograt aquesta indispensable millora.

Però l'alegria que la vinguda de les aigües produïx es transformà en gran sorpresa l'endemà, al sapiguer que per l'Ajuntament de Bonastre s'impedia l'acabament dels treballs.

Cal estar a l'aguait i no tolerar que es burlin de l'obra abnegada dels veïns, car si bé les campanes brandaren per celebrar una alegria pasatgera, no deuen emmudir mentre no estigui tot arreglat en profit del poble. Cal fer com «La Campana» que en 1870 no va deixar de tocar.

Per tant, esperem del senyor alcalde, que defensarà fins a l'últim moment els interessos del poble i no farà com amb l'assumpt de la llum que si se'n preocupà fou perquè els veïns tinguessin de pagar unes pessetes més cada mesada.

Ja que'l poble fa els alcaldes, al menys que aquests facin pel poble.

Un viatge a Barcelona

Era a l'estiu passat. En Pepitu fa la diligència de Riudellots a Cassà, és l'amo de quatre tartanes i altres tants carros. La vida al aire lliure, el respirar la ginebra, el romani, l'aroma de les pinedes i el «Cinzano» li han criat un apetit de mil diables que l'han convertit en home alt, roig i ben plantat. A jutjar per l'alçada i circumferència li escauria una veu de canonge; però per augmentar una gràcia més a les moltes que té, la naturalesa li feu de triple lleugera.

En Pere com a padrí d'una nena que va infantar sa germana que viu a Barcelona va convidar als seus companys a bateig; En Pepitu és un d'ells.

Nosaltres gent de muntanya, som previsors, de 20 quilòmetres de marxa amunt ja anem amb les alforges ben proveïdes, per tant el viatge en tren, entre bons tallis, trago i cant va passar com una bufarada.

Després de complir amb la família de la partera, vàrem trobar-nos a la Catedral. No va interessar-nos el Crist de Lepanto; però si l'orga i la frescor de la nau i sobretot el batejar a l'engròs; allò de fer cristians cinc, i set i més criatures a la vegada era cosa pràctica i profitosa, a la una estavem enfront de les taules ben arreglanades de l'Internacional, aquells adornos de flors, els raves tant ben tallats, les olives, les sardines donaven goig de mirar. En Pepitu ja anava a posar-se a fer teina quan un cambrer va dir-li, que no era permès menjar en mànegues de camisa. Coses de Barcelona que per poc em fa perdre la gana. Després de dinar, un bon «bagero» i per alegrar la vista una cervesa al Moulin Rouge del Paral·lel. Com que nostre Pepitu es feia passar pel batlle del poble dues senyorettes varen demanar-li de la forma que l'administrava i alarribar als consums va pujar-li set pessetes ben rodones.

A les set del matí es prenía l'acord, al

carrer de la Boqueria, d'anar per una remullada als banys de Sant Sebastià. Ja sortim del quarto i quin goig feia En Pepitu amb son trajo estret, esquitit; amb son clonxament se li veia el perfil d'home ben fet. Tot cofoi arrenca vora el mar, al arribar l'aigua més avall dels genolls, s'ajup per remullar-se la closca, el vestit que patia se li esquina d'entreuix, al notar que certa cosa li buscava l'aire lliure, com si trepitgés una mata d'ortigues clava brinco i donant un capbussó es tira ràpidament a dintre la bassa. Els espectadors, ignorants, varen admirar-li la decisió i valentia i sobre tot la resistència d'aquell home dintre de l'aigua. Al cap de dues hores justes i quan la platja estava deserta sortia del mar suant i renegant com un carreter.

Ja som al tren, adéu Barcelona, En Pepitu assegut al costat d'un amic li fa explicar lo que és l'Exposició del ferro-vell.

Oh dolça llar, posat a taula com un rector, sa muller la Gracieta l'aborda preguntant-li què és lo que ha vist. El marit comença a parlar-li de claus, panys i furriacs fins que la muller diu prou; aleshores escena per escena li explica els vituperis d'En Nandu. La Gracieta li demana si s'ha ficat en cap lloc de mal nom i ell respon que per tot allà on va entrar havia rebut les benediccions del bisbe. Sa muller satisfeta l'agafa i li fa un petó a cada galta.

Trenta sis hores de no clucar ull va fer que als cinc minuts d'estar entre els llensols s'adormís com el guix. El silenci fins a mitja nit era el d'un claustre; però tot d'una somniant repetia amb veu baixa: *Madame, combien? un louis? i més tard «Cristu, una horxata vint peles».*

Al matí la Gracieta li demana explicacions del somni i En Pepitu estirant la corda d'En Nandu, oh salvador de la dignitat casolana, li explica un cas més de la comèdia. La muller convençuda de l'innocència del marit, el torna a agafar i li repeteix el petó a cada galta.

En Pepitu en sos viatges de Cassà a

Riudellots a tots els amics que anaven a Barcelona els hi recomanava, una americana de panyo ben prim, l'exposició del ferro-vell, els banys de Sant Sebastià i sobre tot l'horxata de murri del Royal.

P. ARENAS

Mandralitis letàrgica

Està vist que el poble espanyol no té remei; està sumit en una greuíssima mandralitis letàrgica. Ni el desastre del Marroc, ni els grans desacerts del seus governants el fan sortir de pollaguera. És un poble indiferent, poble sense ànima, poble sense energia, poble sense idealitats. Un poble borrec, resignat, covard, apocat, que està conforme en sofrir totes les injustícies, infamies i vexacions de llurs faritzeus; d'aquests incapacitats políticistes. Les responsabilitats, qüestió social, qüestió catalana, terrorisme... són assumptes greus, greuíssims assumptes decisius per al pervindre d'Espanya que no tindran solució digna, decorosa i estable, si no hi ha un canvi de règim; si el poble en un aixecament savi i conscient, no escombra a tots els paràsits de la política actual, a tots el causants de la degeneració i decadència d'Espanya, i enlaira al poder a homes savis, aptes i honrats, a homes de una ideologia sana i pura, a homes incorruptibles per a que la desitjada regeneració d'Espanya sigui un fet. Però dissortadament, del adormit poble espanyol no cal esperar tanta ventura, tanta bellesa, tanta felicitat. La encefalitis letàrgica que sofreix és, com hem dit al començar, de caràcter greuíssim, i a passos de gegant camina cap a la més denigrant de les morts...

E. M. C.



BATAILLES ARREU - DE - TOT

MR. HARDING

El president Warren Gamaliel Harding, mentre realitzava una tournée oratòria pels territoris de l'Oest, la tasca més feixuga dels caps d'Estat americans, l'hagué d'interrompre bruscament a San Francisc. Segons sembla menjà crancs enverinats.

Quan semblava que lo del enmetzinament no fora gran cosa, el president Harding morí d'un atac d'apoplegia. Com que existeix una diferència de vuit hores entre el meridià de San Francisc i el de l'Europa occidental, mentre els nostres diaris anunciaven la millora del President, Mr. Harding era mort.

Aquesta és la sexta vegada que un cap d'Estat no acaba normalment els dies de la seva presidència. Tres són els presidents morts assassinats, i tres de malaltia. La Constitució nordamericana



El president Harding

dium que en cas semblant, els destins de la república seran regits pel vice-president.

Mr. Harding que al morir tenia cinquanta-vuit anys, tota la seva vida havia sigut la d'un home treballador. Dotat d'una gran força intel·lectual i física, sempre es valgué dels seus propis medis per a triomfar.

Impressor d'ofici, de molt jovenet, junt amb un altre company compraren el *Marion Star*, petita fulla que s'editava al Estat d'Ohio i que mercès a l'esforç de Mr. Harding ha esdevingut un gran rotatiu.

La propietat del *Marion Star* li valgué l'influència política. Les fortes campanyes que des d'aquest quotidià sostingué li donaren el renom que després de passar pels més alts càrrecs de la política nord-americana, el portà a la presidència de la República.

Enemic de mixtificacions no volgué mai reconèixer la Societat de les nacions tal i com l'ha creada el Tractat de Versalles. No obstant, es preocupava molt de la situació mundial. Sentia una profunda simpatia per França. Malgrat això, firmà la pau per separat amb Alemanya. Això li donà més relleu, car demostrà que sabia avantposar als seus sentiments els interessos del poble.

MR. COOLIDGE

Mr. Calvin Coolidge que substituirà al malaguanyat president, és una figura diferent del tot. És més que un nord-americà un perfecte anglès. És fred, inflexible, magre, no riu mai. Reservat en extrem, silenciós, és enemic acèrrim de les manifestacions oratòries. La seva vida privada és d'una corpenedora simplicitat. És molt sever, molt per a ell i per als altres. Una vaga de *pollicemen* que esclatà a Boston, ell la reprimí amb tant rigor, que encara se'n parla a hores d'ara i fa tretze anys.



El nou president Coolidge

El nou President no ha estat mai a Europa. Encara que assabentat de la política general dels Estats Units, és de creure que aquesta farà un gros canvi. Mr. Coolidge sent forces simpaties per Alemanya.

Ara, que potser també ell, com el seu antecessor, sabrà sotmetre el seu sentir al del poble.

QUESTIÓ DE RACES

Els nord-americans, no contents amb ésser estrafalaris ells, volen que els demés també ho siguin.

Segurament portats per aquest objecte, dos nebots de l'oncle Sam que feien estada a París, exigiren de l'home d'un establiment de begudes instal·lat a Montmartre, que expulsés a dos negres que tranquil·lament es refrescaven la gorja

amb el mateix dret que qualsevol altre infeliç mortal.

L'amo de l'establiment que deu haver sentit a dir que els Estats Units d'Amèrica són la nació més forta, s'afanyà a obeir l'ordre rebuda dels paisans de Mr. Wilson treient sense cap mena de correcció als dos clients negres.

Però ve't aquí que ara el pobre amo de l'establiment de Montmartre tremola com la fulla a l'arbre i ja es veu més pobre que una rata.

Resulta que els dos clients negres, tan grollerament expulsats, l'un, advocat a la Cort de Cassació de París; l'altre doctor de Medicina.

Veïam si d'aquesta manera els poques soltes escarmenten.

Ens juguem un peixet que l'amo de l'establiment va tots els diumenges a missa i resa amb tota la bona fe: Crec en un sol Déu, tot poderós, creador de totes les coses...

EL MAI ACABAR

No s'acaba ni s'acabarà. Uns i altres tossuts. Notes i més notes i vinga no entendre's i vinga fastiguejar a tothom.

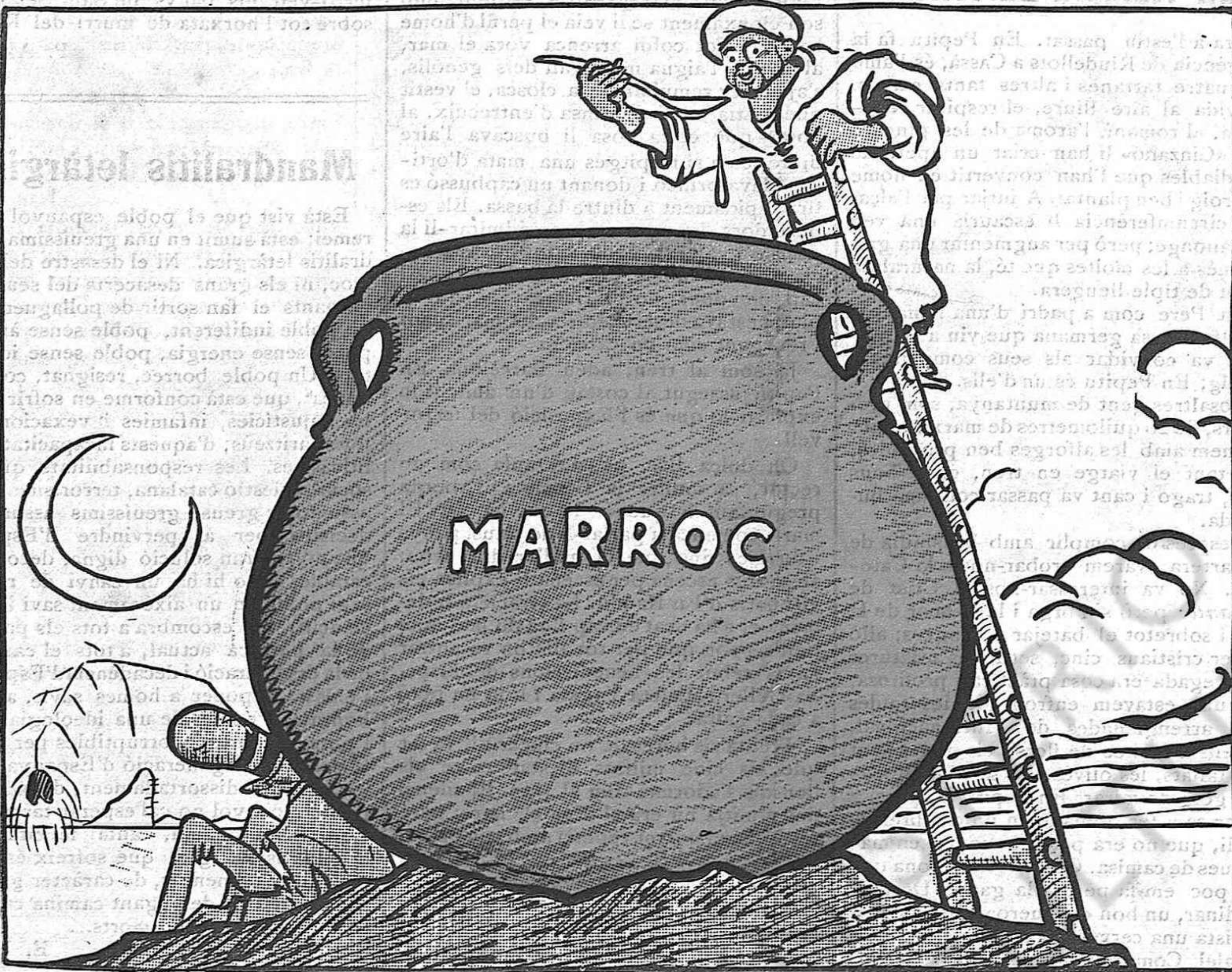


—Tinc aquí la guàrdia, i no es rendirà pas! (De Le Rire)

Res, que M. Poincaré s'ha posat farruco i ha dit: jo no em moc, i no es mou.

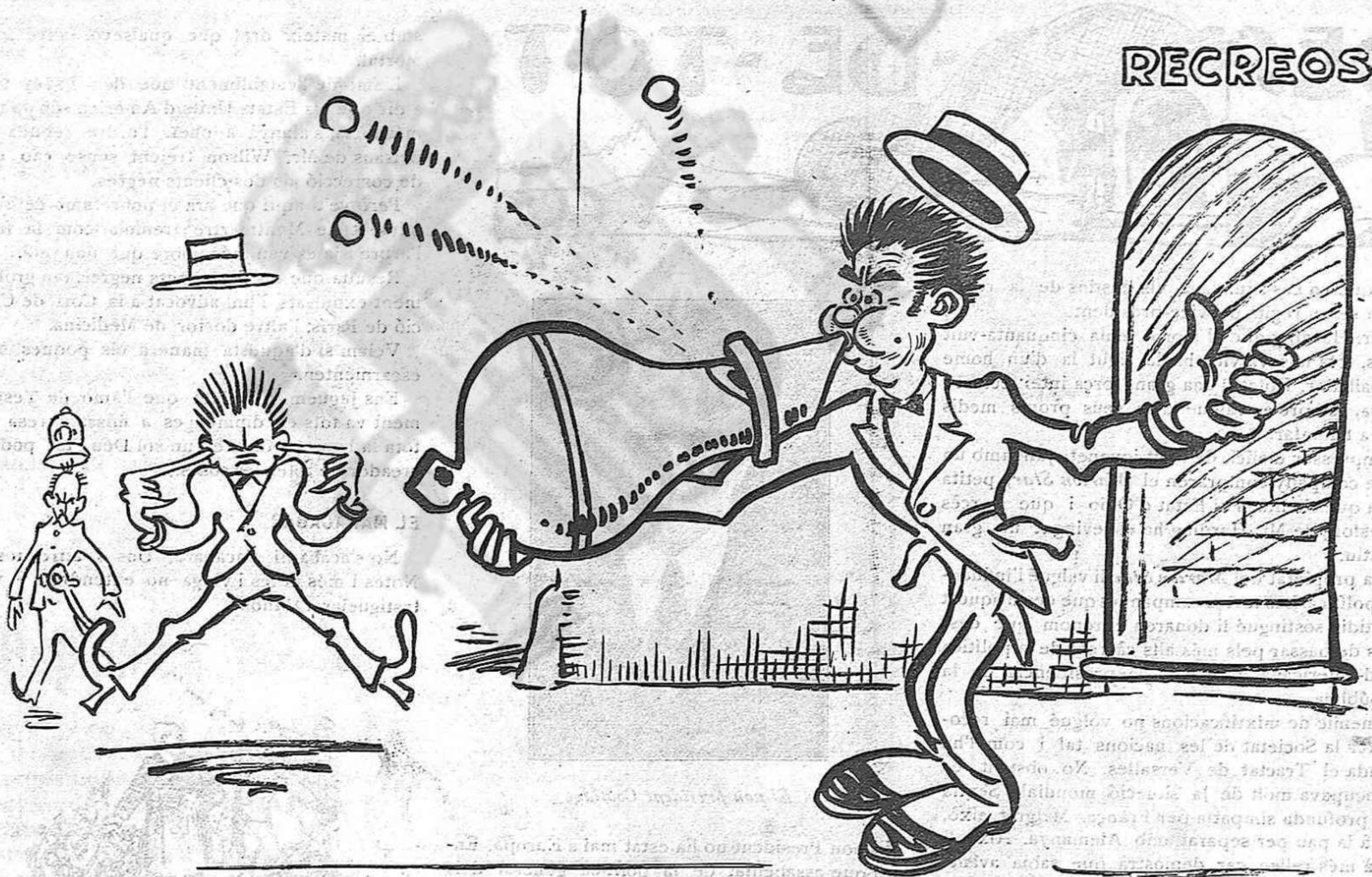
Que s'hi vagi estant. El foc ha pres dins d'Alemanya. Si lo del Mar Negre no ha portat fatals conseqüències a França, per ara, potser n'hi portarà lo del Rhur.

La qüestió d'eterna actualitat



—Aixó és una olla!

La utilitat del pitu



¡ Favor... ¡ QUE M'ACABEN D'ATRACAR... AQUÍ DINS

REPICS

Barcelona és una ciutat que serveix per a posar a prova totes les utopies o totes les ridiculeses del món. Mai havíem vist res tan xocant com l'ordre donada a tots els ciutadans per a que facin ús d'un

xiulet en cas d'atracaments, assassinats o baralles de marca major.

Això és un absurde, car aquest mitjà servirà també per a demanar quelcom o per a despedir als governadors.

Tant si hi ha Aixamplis com no, el cas és que la porqueria de certs veïns s'ha de notar arreu.

Per exemple, passar pel carrer de Villarroel, és com si es passés pel més estret carreró habitat

per gent bruta i sense urbanitat. Sembla que esperin sentir el tregip d'un passant per a clavar-li pel cap aviram morta o peles de patates sense mirar si el que reb és el tinent d'alcalde o l'urbà que desurbanitza.

Es una veritable lloredia entretenir-se fent un cuidat paquet per a embrutar els carrers o per a sobressaltar els guàrdies que's creuen són artefactes perillosos.

El periodista Vinardell va acompanyar al Govern Civil per a presentar-los al governador, uns senyors que acaben de fundar un nou partit català, als quals felicità el senyor Portela per la seva patriòtica actitud.

Un nou partit català fundat a la *chita callando*? Em sembla que fa fortor de cremat.

La campanya de catalanització dels rètols de les botigues començada a Gràcia amb ardiment, va donant els seus fruits al carrer de Salmerón, en el qual cada dia la llengua catalana avança un nou pas.

Quina llàstima que el cognom d'aquell gran castellà que sapigué comprendre a Catalunya no tingui traducció.

Serà dintre de poc la única paraula del simpàtic carrer escrita en la llengua del *tirano*.

A Bilbao un jutge i un advocat s'han sentat al *banquillo*. No ens sembla gens estrany.

A Espanya la justícia, les més de les vegades, s'ha d'administrar al revés.

En un ball de carrer a Madrid, uns legionaris han armat una bronca tan espantosa que s'ha acabat en batalla. Hi han hagut trets, cops, ferits.

Quan s'ha acabat l'aldarull els legionaris s'han escusat:

—Ens creiem que erem a Melilla!

Cregueu que és digne de no ésser comentada la nota de la Quedatura de Policia que sembla demani perdó i ajuda al poble per a poder aclarir més prompte coses que de tan aclarides ja fan aigües.

Està vist que la policia, en lloc d'ajudar, al poble deu ésser ajudada pel mateix poble bexat.

Tot just comencem i ja hi som! Les armes s'ha de saber a qui es donen. L'altre nit uns sometentistes van omplir d'alarma el carrer de Muntaner.

Què no sabeu, senyors de la carabina, que el soroll d'un motor d'automòbil impideix sentir una veu d'«Alto»? Què no sabeu que a vegades els frenos no obeeixen? Homes per l'amor de Déu! Un excés de zel és perjudicial.

La dona pública també és partidària de l'emancipació i perxò no és d'estranyar que els carrers de Barcelona es vegin tan concorreguts per les trotadores.

Però com que els veïns són tan puritans, tan amics de la moral, en quant ne veuen passar alguna per sota del balcó, aboquen al seu damunt aigua bruta o escombraries.

Molta moral, però poca higiene!

A tot arreu s'imposa la sindicació entre homes i dones, però mai havíem vist que aquesta també fos acceptada pels que no són ni mascle ni femella.

Horroritzeu-vos! Els eunucs de Constantinoble s'han sindicat, segons diuen, per a defensar els seus interessos.

Mai ens hauríem cregut que això del sindicalisme estés tan arrelat.

Mai ens havíem convençut, com ara, de la gran obra, de la valent obra, de la desinteressada obra dels sometents, dels homes del Pau de l'altre Pau i del pau de més enllà.

Veure sometentistes pels carrers i acabar-se els atracaments tot ha sigut u. Així, així, nobles defensors de la pau ciutadana!

Sembla que En Martínez Anido ha presentat la dimissió de Comandant general de Melilla. Com que nosaltres som amics de la veritat i de posar les coses en son lloc, direm que l'actitud d'En Martínez Anido ens posa francament contra el govern, ja que aquesta actitud és una censura plena de dignitat.

Nosaltres no trobem lògic a En Martínez Anido governador civil de Barcelona, però sí governador militar de Melilla.

Volta, segons deia Chateaubriand ço que cantaven a París al començ de la Revolució:

«A l'Europe redoutables
Soyons libres a jamais,
mais soyons toujours aimables
et gardons l'esprit français»

ja serà això, ja. Es allò:

Liberté, Fraternité et Egalité, ara podrien dir:

Admira i no'm tocs;
i si nostre poble *ofenes*,
serviràs sense més brocs
per aixugar nostres penes,
No hi ha res contra la França
per brillar i fer matança.

El jaumins segueixen bellugant-se per a fer-se l'il·lusió de que són molts; i des de Sant Jaume venen celebrant vetlades literàries en honor d'En Jaumet de Borbó, seguides de manifestacions polítiques més o menys cantelludes per a sondejar els elements conservadors.

En un d'aquests actes darrerament celebrats, el regidor Viza va dir que vindrà la salvació d'Espanya, quan el feixisme d'aquí es digui tradicionalisme i Don Jaume sia el Mussolini desitjat.

Essent així, la cosa vallarga.